

thi det, hvorom der er Spørgsmaal, er alene dette: Har han gjort sig skyldig i den Handling, for hvilken han er anset ved Dom, og med Hensyn til hvilken det netop kommer an paa, om den skal betragtes som vanærende i den offentlige Mening. Jeg skal oplyse dette med et Exempel, taget fra en Bestemmelse i Straffeloven — hvis jeg ikke feiler meget, indeholdes den i § 250 i Straffeloven. Denne Artikel vil maasse ogsaa i andre Retninger kunne tjene til at belyse Sagens Stilling ved Behandlingen her, Noget, jeg ikke vil indlade mig videre paa under denne Behandling, da jeg har udtalt min Mening om Spørgsmaalet i det Hele under 1ste Behandling. Denne § 250 — jeg forudsætter, at det er denne Paragraf — bestemmer, at hvis Noget udplyndrer et Lig, uden at alle de Betingelser ere tilstede, som ere fornødne for at kunne dømme den Skyldige for Tyveri, saa skal han dog straffes, og der ansøres da til Valgdels en Bødestraf, dels Fængselsstraf og dels — den ærede Advokat mente jo, at det var Noget, der ikke kunde komme i Betragtning — Forbedringshusarbejde. Jeg mener nu, at det er klart, at naar En er dømt for at have udplyndret et Lig, men ikke har kunnet dømmes for Tyveri, fordi der mangler nogle af Tyveriets egentlige Kendetegn, vil man aldrig drage Sagen i Tvivl, men svare: Det er ligegyldigt, enten han er dømt til Forbedringshusarbejde, Fængsel eller Bøder, naar han har gjort sig skyldig i den Handling at plyndre et Lig.

Winther: Det var mod den bestemte Maade, hvorpaa det ærede Medlem for Svendborg Amts 5te Valgkreds (Høgsbro) omtalte Høiesterets Mening i denne Sag, at jeg vilde tillade mig at bemærke, at der staar i Straffeloven paa det omhandlede Sted, at dersom en Mand, der bliver dømt for dette Forhold, tillige er Sagsfører eller anden Embedsmand, vil han efter Omstændighederne være at dømme fra Embedet; men denne Mand er ikke dømt fra sit Embede, og altsaa kan det ærede Medlem ikke paastaa, at Høiesteret har havt den bestemte Mening, at hans Hensigt var en saadan, at den var en i den offentlige Mening vanærende Handling. Der staar i det Hele taget ikke bestemt udtalt i Dommen, at det er en efter den offentlige Mening vanærende Handling, den Paagjældende har gjort sig skyldig i. Det forekommer mig altsaa, at da man har undladt at dømme ham fra Embedet, uagtet Loven byder, at han skulde dømmes derfra, hvis han havde gjort sig skyldig i sliq Gjerning, og da han heller ikke er fradømt Pension, kan Høiesteret ikke have været af samme Mening som det ærede Medlem for Svendborg Amts 5te Valgkreds (Høgsbro).

Sahl: Det er et Par aldeles formelle Bemærkninger, jeg vil tillade mig. Først maa de Herrer erindre, hvorfor den Slags Afgjørelser ere

lagte i Hingets Haand. Man maa holde fast, at det er, fordi man ikke vilde overlade til Valgbestyrerne omkring i Landet at afgjøre, om en Mand har Valgbarhed eller ikke, da man paa den Maade kunde hindre en Mand fra at faae Sæde her i Salen. Det er derfor, at man udsætter Gødhjendelsen af dette Spørgsmaal til samtlige Landets Repræsentanter. Dette er den ene Side af Sagen, og den anden, som jeg navnlig maa henviser til, er den, at vi her ikke ere kaldede til at være Domstol, men vi ere blot de, der som en Helhed skulle afgjøre den Slags Spørgsmaal, fordi man ikke vil overlade til en enkelt Valgbestyrer at gjøre det. Det Andet, jeg vil tillade mig at fremhæve overfor det ærede Medlem for Svendborg Amts 5te Valgkreds (Høgsbro), er Følgende: Det ærede Medlem siger, at vi maa høre os for Høiesterets Dom. Det undrer mig noget, at de ærede Jurister her i Salen ikke have fremhævet to meget vigtige Kjendsgjeringer ved denne Leilighed. Vi have ved Afstemning i denne Sal forlangt, at Høiesteret skal give, som det hedder, Præmisses for sine Domme. Nu har Høiesteret givet Præmisses i denne Sag, og det er til disse, at Dommen støtter sig. Om disse Præmisses har det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen) oplyst — og det er Noget, som Enhver, der har set Sagen, kan sige sig selv — at Høiesteret ikke har dristet sig til at udtale nogen bestemt Mening om, hvorvidt det har været vitterlig falske Klagemaal, der ere blevene forebragte og det er dette, hvorpaa det kommer an, naar man vil dømme om Mandens Uretlighed. Høiesteret har ikke dristet sig til at udtale dette. Naar det ærede Medlem for Svendborg Amts 5te Valgkreds siger, at Domstolene altid komme med den Slags vage Udtryk, saa tvivler dette jo aldeles imod den almindelige Praxis, hvor Domstolene siger, at ved egen Tilstaaelse og ved andre tilkomne Omstændigheder er det oplyst, at Det og Hint har fundet Sted. Sliqt staar der jo ikke et Ord om her i Dommen, nu kommer dertil, hvad hverken det ærede Medlem eller Juristerne have fremhævet i denne Sag, at vore Domstole kun dømme i Henhold til bestemte Lovforskrifter, og derfor kunde Høiesteret ikke dømme Vedkommende uden efter den Lovforskrift, hvor der staar om aabenbar falske Klagemaal; dette Udtryk staar i Loven, det er ikke Høiesterets Ord. Høiesteret kunde ikke dømme ham, naar det ikke var efter denne Lovbestemmelse, som den skal paaberaabe sig. Men naar man nu sammenholder de vage Udtryk, som Høiesteret har brugt i sine Præmisses med den efter selve Lovbestemmelsens Ord høit ubetydelige Dom, der er falden, denne Dom paa en Maanedes Fængsel (Stemmer: 3 Maaned), ja den blev jo nedbragt til 1 Maaned, saa forekommer det mig rigtignok, at der ikke kan være Tvivl om, at der ved denne Sag har været saa mange undskyldende Forhold tilstede, at det vilde